

ТРАЖДЕЦЪ

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.
 Отдавна брой 150 лева.
 ПЛАЩА СЕ: за известия, въжделения и именовани по 50 лв. за съставен брой 100 лева.
 Официално обявление по 150 лв. на с. м. Салевинкѣ трисъставна плащана по 050 лева на думя.
 Тържовски — по съобразуване.
 За хроникари — 5 лева на реал.
 Всичко въ прелата.
 Раписки не се връщат.

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ОБЩЕСТВЕНА И СТОПАНОСНО-ЕКОНОМИЧЕСКИ НОВАНИ.

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ.

Всичко се изпраща до печатницата „Свѣтлина“—Марангорови—Ляблво.

Общарница на Слава Т. Съртаджиев

Отъ два месеца открихъ наново ОБЩАРСКА РАБОТИЛИЦА въ собствения си дюкянъ на жъла на ул. „Банска“ и „Еларъ Самуила“, срещу еврейската бия, където приемамъ поръчки за разни видове зарви, солиди и най-елегантни обуца.

Тръ Ямболъ, май 1925 год.
 Съ почитание:
 Слава Т. Съртаджиевъ.

Химическо чистене костюми.

Срещу Из Райновъ, въ дюкана на Бр. Данкови, откривамъ на ново ателие за химическо чистене костюми, приемамъ и поправки. Задоволяване вкусъ и акуратностъ доказани.

2-10 ГЕОРГИ АРНАУДОВЪ

ТРАКТОРИ „ФОРДЪОНЪ“

Летомобили и камюнетки „ФОРДЪ“

Винаги готови на складъ и всички резервни части за тѣхъ на конкурентни цени и най-либерални условия на плащането. Доставка на всякъвкъ видъ земеделски машини.

При А. Малиновски, ул. „Търговска“, въ кантората на г. н. П. Чолаковъ — Ямболъ.

Вещи механиси винаги на разположение на г. г. клиентитѣ.

5-5 А. МАЛИНОВСКИ—упълномощенъ представителъ на FORD.

Лѣтници за Каваклий!

Съобщавамъ Ви, че наехъ известния ханъ—хотелъ на Брата Влаискидъ (Гетовия ханъ), когото преименувахъ

хотелъ „ДЕДЕ-ЛГАЧЪ“.

Хотелтъ ми е единствено най-хигиеничния и модерно меблиранъ въ града; прѣвъ по чистота, честностъ, бърза прислуга и строго фамилизиранъ.

Посетете и ще се удивите.

2-3 Съ почитание: Димитр Божиджиевъ.

ДАВА СЕ

покупъ наемъ къща съ две стан, антре и кухня, половината на изба, на жъла на ул. „Съединение“ и „Добруджанска“.

Сжщата се и продава.
 Споразумение при ПАНИ МОМЧЕВЪ.

АСКЕТЪ

Подъ Балкана, гдето полето поема широкъ хоризонтъ на югъ, ема едно малко село, единъ малъ селищникъ презъ дънъ работниче на нивата, а вечеръ, при залязъ слънце се изкачва на Балкана да пошува. Всякъ утринъ той си заема долу въ полето и посеме земета съ лопъ отъ тежка полска работа.
 Между полето и планината нѣма сенуръ, както има предъла, но нонѣшто отъ божествено, колъ на душата се радва на искъглато душата на селища пѣсни. Тѣ и душата обича си да не различаватъ обича си къмъ Бога и труда. Той ги сливаше въ едно. И винаги радостъ и пѣсенъта пѣлъне нивитъ, които ба.
 Той работише нивитъ, които ба му бѣ оставилъ слезъ сълрѣтъ си, прибирше храната, остави за себе си и за семе, а другата зина за себе си и за семе, а другата разваши на беднитѣ. Той не ис-

ПРОВИНЦИЯТА.

За нея винаги се говори съ голѣма доза преиobreжение, тя е «Глуха», «дълбока» — провинция която въ романтичъ се застъпва съ особена ревностъ.

Дебелата наслойка отъ мнения, дадени все въ отрицание на провинцията, сж може би причината, че всѣки който се почувствува що годе автономенъ се оставя да бяде повлеченъ къмъ голѣмия магнитъ — столицата. Тамъ — въ голѣмия градъ се стичатъ отъ вседа хора, които мислятъ, че столицата е която ще ги издигне, че тя е която ще имъ даде по-тъкъ за работа.

А такава мечтаещи да се издигнатъ чрезъ «сърцето на България» не сж малко. Като че ли «малкото провинциално градче», което е запалило искрата на-културния подемъ не ще има сили да я раздуха въ голѣмъ пламъкъ. И всѣки затвърдилъ се пѣкъ като интелектъ счита за недостойно да се върне въ провинцията; той гледа на нея съ високомерие и забрава, че тя е вложилъ въ него онова което той днесъ притежава.

Действително у насъ нѣмаме голѣми градове които да бядатъ същевременно буйни огнища на култура, наука, поезия, изкуство и пр. обаче не нѣмаме ги имали почти никогато, ако откъднитѣ пламъчета не се струпуиратъ въ общия алтаръ на просвѣтата, ако тѣ не дадатъ своята данъ за издигането на околнитѣ.

Неговитѣ тритисници се задвижва нѣкой нима и млади ченети не отрони и рѣкъ предъ снитѣ за женбата. Никому не говори чьсто, неговитѣ сѣсенъ (както обично на селищата) го слираха въ дѣла и му посочаваа някоя хуба жена, а той навеле жана въ дулото, алена къщи зарури за ницето му и той забори на живото, за половатъ.

Откъвѣкъ искътъ, за половатъ. Старитѣ жени, които на поковата му виждаа огнища при него, кога го видѣха да разваща нѣтъ въ дворъ, той се гържеше много за тѣ, за поговора за майка му, за братчето

Нашата интеллигенция се до таятъ откъсна отъ провинцията, че дори я заборава Партизанството по-лъщата чѣботъ и вниманието. И ако тя (интеллигенцията) има известна заслуга въ това направление, тя е именовна тая, че вмѣсто културна храна дава на народа партизанска «злота». А липсата на единъ тѣй да кажа провинциаленъ патриотизъмъ — желание да се слезе при народа отъ който интеллигенцията е произрасъ и да му съдейства въ неговитѣ културни въжделения е осъдителна. А не трѣбва да се забравя, че интелектуална София е комплексъ все на тая «глуха» провинция, че интеллигенция трѣбва да чувствуваша връзката между себе и нея, гдето съществува единъ въ голѣмата степь непокованъ идеализъмъ, гдето жаждата за културно издигане е голѣма.

И това обѣне отъ провинцията не може да не се характеризира като една патологична, и не е нормална а проява на обществения ни животъ, като явление, което дава отрицателни резултати.

Макаръ и безъ реална помощ отъ страна на своитѣ будни синове, провинцията все пакъ е достатъчно смѣла и прави опити да се превъзгоине, обаче младищата искрени труженици останаа и въсред нея, не биха могли неподомогнати да запазятъ за дълго вѣрата въ блядѣшто.

Читателища, благодарение, че имъ липсва въз-

можностъ за една все-странна културна работа сж почти въ забвение — тѣ хна та културтрегерностъ се почти всегда да поддръжана една читалня съ нѣколко вестника. Тѣ (и хората около тѣхъ) трѣбва да вложатъ повече амбиции и на ново добиятъ оная яркостъ, която сж имали по преди.

Създаденитѣ неотколе народни четения и университети сж може би послѣдитѣ усилия на провинцията да се самоспаси, да си самопомогнѣ въ културния възходъ. Тукъ е нужна подкрепа и съдействие, тукъ е необходимо «загриженитѣ за сжбата на нашия народъ» общественици да вложатъ своитѣ сили.

Народитѣ университети ти могатъ да станатъ трибуни отъ гдето дѣвари, учители, социолози, писатели и пр. да насочатъ обществото не по пътя на партизанскитѣ сѣжи, които неотклонно водятъ къмъ стеснене и несободности, а на таятъ — къмъ свѣтълъ възходъ, културенъ прогресъ и благоденствие.

Провинцията е и ще остане рудника на ценноститѣ въ животъ, обаче модернизиранието му чѣма да се постигне шомъ всѣки който получи дѣла си не го вложи за понатѣшния му обработка.

Това трѣбва да се разбере отъ нашата интеллигенция, ако тя иска да бяде достоенъ водачъ на народа.

КВАРТИРИ — КОСАТЕ КВАРТИРИ

Всичко се въ продажба на разсѣла сѣла «Свѣтлина».

семейството не го примамеше. И за туй. Всяка душа за женбата му тежеше, като тежеше уааръ на желаню. Нему бѣ добре на планината. Тя ратрираше за него широкото и безпечно. Тимпаната въ вѣсто зема. Селища, унисае неговата душа по чужди размисли.

Оргонито тѣло на планината дегнало презъ него се сливаше въ единството на земта и той не различаваше планината отъ полето. Тѣ се сръстатъ въ едно зема. И не пѣтъ, той върше въ искю Бѣлкомоню, въ нѣкъа тревниша ванъ животъ, който се дивни и който обича земта въ двуби, чѣботе, за да се весели поветъ и прѣвша. За неговия провъкъ и жасъ уѣ (той бѣше нѣкъо) — всичко уѣ съвършено отъ Него. Който го бѣше, той не пѣтъ, въ всичко жмю. Пѣтката и нѣситѣ на пѣткитѣ бѣха за него нѣкъо въ Бога, които каратъ земта въ на багритѣ си. И когато той срещеше

